

βεβαιώσεών μας, και παραπονούμενος ἰκέτευεν ἡμᾶς· ἵνα τῷ εἰπωμεν πῶς εἶχον τὰ πράγματα, οὐδόλως φοβούμενοι περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ λογικοῦ τοῦ κατόπιν οἰκισθέντος εἰδήσεως. Ἀνωφελές κρίνω νὰ σῶς εἶπω ὅτι καίτοι ἐλάχιστον ἀκούοντες αὐτὸν προπαρκακευάζομενον ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ἐκείνῃ ταχέως ἢ βροχδέως ἐπελευσομένη, οὐχ ἥσσον προσεπαθοῦμεν νὰ τηρήσωμεν αὐτὸν ἐν τῇ πρώτῃ ἐντυπώσει· διότι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη μας μετέχουσα τινος φόβου δὲν μᾶς παρείχε βεβαιότητα τῆς ἐντελοῦς θεραπείας του. Ἐρ' ὅσον καὶ ἂν πραιρεῖντο ἡ σιγή μας ἐνομιζομεν ὅτι δὲν ἐβραδύνομεν ἀρκούντως ὥπως τῷ φανερώσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ὡς ἐκ τούτου ἐσκοπεύομεν νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰς μῆνας ἀκόμη ἐν τῇ ἐπαύλει. Πλὴν ἡ ἐπιτυχία μας δὲν ἦτο πλήρης· θεῖα χάριτι ὅμως τὸ ἀπροσδόκητον συμβᾶν δὲν ἔσχε τὰς ἀπευκαταίας ἐκείνας συνεπειάς, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ ἔχῃ.

Διότι μετὰ παρέλευσιν δυο μηνῶν ἐσπέρην τινὰ ἐπανερχόμενος ἐκ τινος πλησίον κώμης, καὶ διαβάς ἐκ τῆς ἐπικύλεως διὰ τὴν καθημερινὴν ἐπίσκεψίν μου εὖρον εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τὴν κόμησάν, ἥτις, ἐν ἀπελπιστικῇ θλίψει, μοὶ ἀφηγήθη ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὠφεληθεὶς τῆς σιγῆς καθ' ἣν αὕτη ἔλειπεν ἐγγύθεν αὐτοῦ, ἐξῆλθε, οὐδὲ ἤξευρεν αὕτη ποῦ ὑπῆγεν, ὅτι πάντας ἐστείλε τοὺς ὑπηρέτας πρὸς ἀνίχνυσίν του, ἀλλ' ὅτι λυπηρὰ προαίσθησις κατεῖχε τὴν ψυχὴν της. Τὸ ἐμάντευσα καὶ ἠσθάνθην θλιβομένην τὴν καρδίαν μου. Προσῆνεγκον αὐτῇ τὸν βραχιόνά μου, ὁρμητικῶς κατέβημεν τὸν κρημνὸν, καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν χωρὶς οὐδὲ λῆξιν νὰ προσφέρωμεν διτυβύνημεν πρὸς τὸ κοιμητήριον. Ἀπὸ τῆς θύρας διεκρίνομεν πρὸ τοῦ πλουσίου οἰκογενεακοῦ μνήματος ἄνδρα γονυπετῇ. Ἀνεγνωρίσαμεν τὸν Παῦλον. Σιγηλοὶ προέβημεν· φθάντες δὲ πλησίον, ἐκλίναμεν γόνα καὶ ἡμεῖς ὀπισθεν αὐτοῦ. Ἐδέετο καὶ ἔκλαιε, ἀπλανεῖς δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ

ἠένιζον μικρὰν πλῆκκα ἐφ' ἧς ἦτο γεγραμμένον

ΚΑΡΟΛΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ ΜΟΝΤΕΒΕΡΔΕ
ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΤΑΣ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1846
ΕΖΗΣΕ 3 ΕΤΗ ΚΑΙ ΜΗΝΑΣ 3.

ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑ

ΔΕΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΟΥ.

Ὅτε ἔπαυσε δεόμενος ἠνέχεσε τὴν παρουσίαν ἡμῶν, καὶ στραφεὶς πρῶτον μὲν ἔδειξε πρὸς ἡμᾶς τὴν ἐπιγραφὴν, εἰτα θλίβων τὴν χεῖρά μας μετὰ μελαγχολικωτάτου μειδιύματος, εἶπε—Μὴ ἀμφιβάλλετε, ἀγαπητοί μου, ἱατρούθην

Καὶ ἱατρούθην τῶνόντι· τώρα δὲ ζῇ φαιδρὸς πατὴρ τριῶν προσφιλῶν τέκνων, καὶ καθ' ἐκάστην χύνει δάκρυ καὶ ἀποθέτει ἐν ἄνθος ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐκείνου· ὅτε δὲ συνδιαλέγεται μετὰ τῆς συζύγου του δὲν διχμφοισθεῖ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἀλλὰ ταπεινὸς καὶ εὐγνώμων λατρεῖ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

Υ Μ Η Ν

Η

Υ Μ Ε Ν Α Ι Ο Σ.

I

Ὅτε ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου διέρρυσεν ἄφροντις καὶ γαλήνης· ὅτε αἱ θυγατέρες τοῦ Λάδωνος εἶχον τὴν δύναμιν νὰ μεταμορφώσιν εἰς κάλαμον τὴν ἀδελφὴν των Σύριγγα, ἧς ὁ Πάν ἐμμανῶς ἠγάτο· ὅτε οὗτος ὑποκάρδιον ἐπὶ τούτῳ ὀδύνην αἰσθανόμενος ἴστατο ἐπὶ βρουστεφοῦς τινος ὄχθης στένων· ὅτε ἡ εἰς κάλαμον μεταμορφωθείσα Σύριγγ' κινουμένη ὑπὸ τῆς ζεφυρίτιδος αὖρας, ἐξέπεμπεν ἐμμελεῖς τινὰς τόνους ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ἐρωτιῶσαν τοῦ Πανὸς καρδίαν διαπερῶντας, ὥστε οὗτος ἵνα ἐνωτιζῇται, ὁπότε ἤθελε, τῶν ἡδαιῶν ἐκείνων φλογγῶν ἠναγκάσθη νὰ κόψῃ μέρος τοῦ καλάμου ἐκείνου, κα-

τασκευάσας ἐξ αὐτοῦ σύριγγα καὶ ὀνομάσας αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ἀμειλίχτου Νύμφης· ὅτε ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ ὅσα τοῦ δυστυχοῦς τῆς Αὐδίας βασιλέως Μίδου, ὅστις ἔδωκε τὴν προτίμησιν εἰς τὸν Πάνα, ἀγωνισθέντα μετὰ τοῦ ἐκτεβολοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὸν ἀγῶνα, μετεβλήθησαν, πρὸς ποιήν, εἰς ὧτα ὄνου, τότε καὶ παρθένοι κρινοδόκτυλοι ἀνάρπαστοι ὑπὸ πειρατῶν γινόμεναι εἰς ἐρήμους λόχμας βιαίως ἀπήγοντο.

II

Καὶ τότε ὁ μὴ ἐρεϊδόμενος ἐπὶ τοῦ ὄγκου τῶν χρημάτων ὑπελαμβάνετο ὡς ὅν τι ἄψυχον· ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Κροίσων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς ἐκ πεντελικοῦ μαρμαροῦ ἀνδρείκελον, δυνάμενον κάλλιστα. νὰ ἐξωραΐσῃ τὰς πλατείας τῶν συνελευσεῶν τῶν· ἐνομιζέτο βλάξ, καὶ ἀδιάφορον ἐὰν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὑπῆρχεν ὁ βωμὸς τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων, οἷον τοῦ ἔρωτος, τῆς φιλοπατρίας, τῆς φιλίας. Ἡ το πτωχός!

III

Δυσυχεῖς πτωχοί!

Παρέρχονται τὰ ἔτη ταχέα ὡς ἄσραπῃ, οἴχεται ἀνεπιγρεπτεῖ ἀπιοῦσα ἡ βαρύτιμος νεότης οὐδὲν ἄλλο ὅπισθεν αὐτῆς καταλείπουσα ὡς ἐνθύμιον τῆς ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ παρόδου τῆς, εἰμὴ ὀλίγα καρδιόδηκτα ὄνειρα, ἐχεπίκρους τινὰς ἀναμνήσεις, οὕτω δ' ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, κατὰ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον, μεταβαίνων, ἀφήσῃ μόνον νὰ παρέρχηται ἡ δόξα τοῦ κόσμου! Sic transit gloria mundi!

Ἀλλ' ἂς ἀφῶμεν τὰς παρεκβάσεις. Ὡς χαρίεσσα ἀρχαιότης! Πῶς καὶ σὺ ἡ γαλουχήσασα τοὺς δαιμονίους ἡμῶν προγόνους, ὧν ἔνεκεν ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροι νάνοι σεμνυόμεθα, ἡνείκεσο νὰ ἐγκλείης εἰς τοὺς κόλπους σου ἀνθρώπους τὸ χρυσίον μόνον λατρεύοντας;

IV

Ἡ ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ἐπανηφυρίζετο ποτε ἐν Ἐλευσίνι· αὐτοῖσι ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῇ τῶν αἰωνοβίων πλατάνων καὶ πευκῶν σκιὰν συνέρρεον τότε ὥραιαι, βοῶπιδες, καλλιπάρειοι κορασίδες τῆς Ἀττικῆς, λιτὴν περιβολὴν φέρουσαι, λυσίκομοι καὶ ἄνευ κρωβύλων, λευκαὶ ὡς τὸ γάλα, ἀγνοοῦσαι τὴν σημερινὴν χρῆσιν ἢ κατὰχρησιν τῆς παιπάλης καὶ τῶν μυρούχων ὑδάτων, καὶ ὥρχουντο ἐπιχαρίτως λιγυρῶς ἄδουσαι ἄσματα ἔρωτος καὶ ἀνδρείας.

Ἦν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη πτωχός μὲν ἀλλ' εὐειδὴς νεανίας, ὁ Ἰμὴν ἢ Ἰμέναιος, ὃν θὰ ἐξελάβανέ τις ἀντὶ παρθένου.

Τὰ βέλη τῆς Κύπριδος δὲν ἐφείσθησαν καὶ τῆς καρδίας τοῦ πτωχοῦ Ἰμεναίου, ὅστις ἰδὼν χάριεσάν τινα Ἀθίδα μελανόφθαλμον ἐπλήγη καιρίως ὑπὸ τῆς γοήσεως καλλονῆς τῆς καὶ εἰς ἀμνηχανίαν καὶ οἶονεὶ ἀπόγνωσιν περιελθὼν ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι δὲν εἶχε δι' ἐλπίδος νὰ τὴν νυμφευθῇ, μὴ συναινοῦντος πρὸς τοῦτο τοῦ πατρός τῆς ἄτε πλουσίου, ἐρίφθη εἰς ζοφερὰς σκέψεις μελαγχολίας καὶ λύπης.

Ὁ καλὸς μας Ἰμέναιος, ἵνα ἡ πάντοτε πλησίον τῆς λατρευομένης κόρης, περιεβλήθη γυναικεῖα ἱμάτια καὶ ἀναμιχθεῖς ἐν τῷ πλήθει τῶν κορασιῶν, μέτεβη καὶ οὗτος εἰς Ἐλευσίνα ὅτε τῆς Δήμητρος ἡ ἑορτὴ ἐτελεῖτο.

V

Αἱ παρθένοι ἅμα ἐλθοῦσαι εἰς Ἐλευσίνα ἤρξαντο παιδραὶ καὶ ἀμέριμνοι τοῦ χοροῦ· ὁ Ἰμέναιος ἠγάλλετο καὶ ἐσκίρτα ὑπὸ χαρᾶς μετ' αὐτῶν συνορχούμενος, ὅτε φωναὶ ἄγριαι καὶ τραχεῖαι ὀλίγω μακρὰν αὐτῶν ἀκουσθεῖσαι, ἐτάραξαν τὴν ἐπικρατοῦσαν γαλήνην καὶ διέχυσαν πανικὸν φόβον καὶ σιωπὴν.

Αἱ φωναὶ ἐκείναι ἐξήρχοντο τοῦ στόματος πειρατῶν, οἵτινες, ἀποσπασθέντες ἐκ τινος λόχου, ὥρμησαν ἐξ ἀπίνης ἐπὶ τῶν

παρθένων, ἃς συμπαρέσυρχν εἰς τὰς ἐφορκίδας των, ἵνα εἰς ἄλλους ἀγνώστους τόπους πωλήσωσιν αὐτάς ὡς δούλας.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν οὐριος, αἱ δὲ κῶπαι τῶν ἐφορκίδων ἐλαφραὶ ὡς πτερὸν διασχίζουσαι τὰ διαυγῇ ὕδατα, μετῆνεγκον εἰς ἐρήμην τινὰ νῆτον τὴν πολῦτιμον λείαν μετὰ τῶν πειρατῶν, οἵτινες, αὐτόθι μεθυσθέντες, ἐβυθίσθισαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως βρογχάζοντες.

VI

Ἐκοιμῶντο.

Ὁ Ἰμεναῖος εἰς τὴν ἐρήμην ἐκείνην νῆσον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν πειρατῶν ἀντὶ παρθένου ἀπαχθεὶς ἐσκέπτετο πάντοτε τίνι τρόπῳ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν συναιχμαλώτων του νὰ ἐπιτύχῃ. Ἐδειλία, ἀπελιθοῦτο ἐνώπιον τῆς ὑπ' αὐτοῦ λατρευομένης Ἀθίδος, αἰδοῦς ἐρύθημα ἀνῆρχετο ἐπὶ τῶν παρειῶν του ὅτε ἐπὶ στιγμὴν συνελάμβανε τὴν ἰδέαν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν της καὶ τῇ ἐξωτερικεῦσῃ τὸν ἀγὼν ἔρωτά του, ἔτρεμεν ὡς ἄμνος ὑπὸ τοῦ σφαγέως τῷ φάσγανον ὁσάκις οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντίκρουζον τοῦς σπινθηροβολοῦντας ἐκείνους τῆς θελκτικῆς παρθένου, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐσκέδαζε τὴν ἀχλὺν τῆς καταβεβρωσκούσης αὐτὸν μελαγχολίας, εἰμὴ μόνον ἀναλογιζόμενος ὅτι εὐρίσκειτο πλησίον τῆς χαριέστερης ἐκείνης Ἀθίδος, — ἥς τὸ ὄνομα ἢ ἱστορία οὐδαμῶς ἀναφέρει, — ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς ὁποίας μυρίας θὰ ἔδιδε ζῶας ἂν εἶχεν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαβυρίνθου τούτου τῶν σκέψεων, αἵτινες, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ἐτάρασσον τὴν διάνοιν αὐτοῦ δυσέρωτος Ἰμεναίου, ἡ σώτειρσ σκέψις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ καὶ καταστήσῃ εὐδαίμονα τὸν δυσυχὴ ἔρασ-ῆν, ὅστις, ὡς ἄλλος Ἀρχιμήδης ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει του, μετὰ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου ἀνεφώνησεν, εὖρον εἶρον.

VII

Τί εὔρον;

Οἱ πειραταὶ ἐξηκολοῦσιν διὰ τοῦ βχ-

θέος ὕπνου των ταράσσοντες τὴν βασιλεύουσιν ἐν τῇ ἀνδρῷ ἐκείνῃ νήσῳ νεκρικὴν σιγὴν, αἱ δὲ κηλίδες τοῦ ἀνθρωπίου αἵματος, ἃς τὰ ἐπὶ τῶν θάμνων καὶ τῶν ἐρπύλλων ἐρριμμένα ὄπλα των ἔφερον, ἦσαν οἱ ἀξιόπιστοι καὶ ἀψεudes μάρτυρες τῆς ὁμότητος αὐτῶν.

Ὁ Ἰμεναῖος ἔλυσε τὴν σιωπὴν, ἀναλογισθεὶς δὲ ὅτι ἦν ἀνὴρ παρέστη ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης του, πρὸς ἣν προέτινε ν' ἄρῳσι τὰ ὄπλα τῶν κοιμωμένων πειρατῶν καὶ ἀποκτείνωσιν δι' αὐτῶν πάντας.

Ὡς ἀστέρα νέας ζωῆς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Ἰμεναίου αἱ συναιχμαλώτοι πᾶσαι ἀποδεχθεῖσαι καὶ ἐπικροτήτασαι, ἔλαβον χαμόθεν τὰ ὄπλα τῶν πειρατῶν καὶ δι' αὐτῶν ἐγκατέλιπον διὰ παντὸς κοιμωμένους ἐπὶ τῆς ἐρήμης ἐκείνης νήσου τοὺς ἀμειλίκτους τυράννους των.

VIII

Ὡραῖος ὡς ἄγγελος μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν τυράννων του ὁ Ἰμεναῖος γενόμενος ἐπέβη μίᾳς τῶν πειρατικῶν ἐφορκίδων, ἥς ἀνασπάσας τὴν ἄγκυραν ἐπλευσε μετὰ σπουδῆς εἰς τὰς ἰοσεφίνους Ἀθήνας, ἃς εὖρε βεβυθισμένας εἰς ἀθυμίαν μεγίστην ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἀρπαγῇ τοῦ ἀνθους τῶν κοραίων των, ἃτινα ὑπεσχέθη εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν ν' ἀποδώσῃ, ἂν τῷ ἔδιδον εἰς σύζυγον τὴν παρθένον, ἣν ἐλάτρευεν.

Ἡ φαιδρότης τῆς χαρᾶς ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ τούτῳ ἀκούσματι τῆς σωτηρίας τῶν καλλίστων κορῶν των, οἱ δὲ γεννῆτορες τῆς προσφιλοῦ, τῷ Ἰμεναίῳ παρθένου ἄσμενοι ἀπεδέξαντο νὰ συνδέσωσιν αὐτὴν διὰ τοῦ γάμου μετὰ τοῦ σωτῆρός της.

Ἐξάλλος ὑπὸ χαρᾶς καταρᾶς ὁ Ἰμεναῖος ἀπέπλευσεν αὐθις μετὰ τινων ἀνθρώπων εἰς τὴν ἐρήμην ἐκείνην νῆσον καὶ λαβὼν μετ' ἐαυτοῦ τὰς εὐοφθάλμους παρθένας ὑπέσχεψεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐνθα νυμφευθεὶς τὴν ἰσαγγελον ἐρωμένην του, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον ὀλβίως, ὥς

τ' ὄνομά του φημισθὲν ὑμνήθη, αὐτὸς δ' ἐπὶ τέλει ἀπεθώθη, λατρευόμενος ὡς θεμελιωτῆς καὶ προστάτης τῶν γάμων.

Ἐκτοτε εἰς γαμηλίους πανηγύρεις καὶ ἔθιμα (ὑμέναια) ἔθυσον αὐτῷ ὑπὸ τὴν μελωδίαν θελξικαρδίων ὕμνων ἄνθη, φέροντες πρὸς ὠραιτμόν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ.

Ἐζωγράφουν δ' αὐτὸν νέον ὠραῖον, ἐς μένον δ' ἄρρεάνου ἐξ ἀμπαράου, φέροντα χρυσόχρουν περβολὴν καὶ κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας δᾶδιν.

IX

Καὶ εἶχον δίκαιον· διότι ὁ Ὑμέναιος δὲν ἐπεδίωξε τὸν γάμον ὡς μέσον ἡδονῆς, κτηνώδους τεκνοποιίας καὶ ἀμοι-

βαίης ἐντεῦθεν διαφθοράς, ἥτις ἐκ τῆς ἐξίης τοῦ οἴκου ὡς ἐκ πηγῆς μεμολυμένης διοχετεύεται εἰς ἅπαν τὸ κοινωνικὸν σῶμα, διαφθείρουσα δὲ καὶ διαλύουσα κατὰ πρῶτον τὸ ἡθικὸν τῆς οἰκίας πρόσωπον, διαρρήγνυσιν δι' αὐτοῦ τοῦ παντὸς ἄλλον δεσμὸν, καθιζῶσα τὴν κοινωνίαν ἀγέλην ζώων, ἣν τὸ σιδηροῦν μόνον τοῦ δεσποτισμοῦ μαζίγιον δύναται νὰ ἰθύνῃ, ἀλλ' ἐπεδίωξε τὴν εἰκόνα καὶ τὸν τύπον τοῦ ἡθικοῦ γάμου, τὴν συνταύτισιν δύο ψυχῶν πρὸς ἡθικὸν τέλος, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν συναίνεσιν τῶν συζύγων πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἡθικοῦ νόμου, οὐχὶ δὲ τὴν ἀπλὴν δύο σωμάτων συνένωσιν.

A. II. ΒΛΑΧΟΧΡΙΣΤΟΣ.

ΟΙ

ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ταγματάρχης ΟΡΛΑΝΔΗΣ	} ἀπόμαχοι :	ΚΑΡΟΛΙΝΑ θυγάτηρ τοῦ Ταγματάρχου.
Λοχαγὸς ΡΙΝΔΑΔΗΣ		} συνταξιούχοι. :

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ταγματάρχου μὲ θύραν ἐν τῷ μίῳ καὶ δύο παραπλευρούς. Ἐπὶ τῆς τραπέζης δεξιᾷ τοῦ ἡθοποιοῦ ἐφημερίδες καὶ ζευγὸς διόπτρων· ὀκλαμεσθὴς μεταξὺν ἐπὶ τινος καρέγλας.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ ΚΑΡΟΛΙΝΑ μόνη θεωροῦσα ἐκ τοῦ παραθύρου πρὸς τὰ ἔξω.

Ἰδοὺ τον . . . πλησιάζει . . . ψί, ψί! (καλοῦσα αὐτὸν). Ἐλκ ἐπάνω, εἶμαι μόνη. (ἀπουσιάζεται ἐκ τοῦ παραθύρου). ὦ! δὲν περιμένει νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ δύο φορὰς!..

Ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς; . . . ὅταν μία κόρη συχνὰ πυκνὰ εὐρίσκεται μόνη μὲ τὸν ἐραστήν της, ὁ ἐραστὴς ᾗ γλίγωρα τὴν λυσιμονεῖ.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ καὶ ἡ ἄνω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

ὦ! Καρολίνα μου, πόσον καιρὸν ἔχομεν νὰ ἰδωθῶμεν.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Θέλει; νὰ εἴπῃς πόσον καιρὸν ἔχομεν